

Края на процеса приближаваше. И подсъдимите и близките им чувствуваха, че този край може да предвещава и друг край. Затова и свиждането и раздялата бяха особено трогателни. Всички близки бяха обградили своите. Всеки се стремеше да ги задържи по-дълго в обятията си. Думите бяха малко, погледите пълни с болка. Колко прегърна всички ни. Особено нежен беше с майка си. Изтласкаха ни насила от залата, но погледите ни бяха все назад към тях. От вратата си магнахме за сбогом.

Два три дена преди произнасянето на присъдата бях предупредена от полицията да напусна София - в противен случай ще бъде върната обратно в лагера. Никак не ми се искаше да замина точно сега, когато чакахме произнасянето на присъдите. Но по настояване на Бойка и баба Елена, които ме съветваха да не предизвиквам полицията се съгласих. На село с тревога очаквах обещаното писмо. Скоро след разстрела получих дълго писмо от Росица Манолова, която беше станала и съпруга на Антон Попов няколко часа преди да го убият. Мъката ми беше безкрайна. Тя не може да се опише.

Едно от желанията на Никола Вапцаров, в последните дни на живота му, изразено пред нас беше да подпомагаме с каквото можем нелегалната борба, но да не забравяме и тези, които са извадени от строя и се намират в затворите и концентрационните лагери. Ние не забравихме тези негови поръки. Изпращахме, доколкото материалните ни възможности позволяваха, колети с храна и дрехи на концлагеристи, посещавахме и носехме храна на политзатворници, в Софийския затвор. От тези посещения ние разбирахме, че има и такива затворници, които нямат, близки в София или въобще нямат близки в България. Това бяха съветски революционери, предимно радисти спуснати с парашути на наша земя за да ни помагат в борбата против фашизма. В процеса на парашутистите бяха получили доживотни присъди. Научихме имената на двама от тях - Николай Романов и Димитри Темляков. Решихме да ги посетим. Добре знаехме, че това няма да бъде лесно.